

011. Bijbelstudie over de DEN WET GI NYANSANI - KASHRUT

כשרות

Deel 3: Handelingen 10:1-48

Dit is inmiddels de derde van een reeks Bijbelstudies over de spijswetten. In deel 1 behandelden wij de teksten uit de Tora waarin de Eeuwige ons laat weten welke diersoorten Hij als rein en welke Hij als onrein beschouwt. Slechts de reine dieren mochten aan Hem geofferd worden en slechts de reine dieren zijn toegestaan als voedsel voor de mens. De onreine dieren daarentegen heeft Adonai nadrukkelijk verboden om als voedsel te gebruiken, want zij zijn een gruwel in G'ds ogen. Bij het lezen van deze duidelijke instructies rijst onmiddellijk de vraag hoe het dan mogelijk is dat in tegenspraak met G'ds woord door de eeuwen heen in praktisch alle christelijke kerken gepredikt wordt dat de spijswetten achterhaald en afgeschaft zouden zijn en dat men rustig zonder gewetensbezwaar alles mag eten wat G'd verboden heeft. Om deze dwaalleer te onderbouwen haalt men een aantal dubieuze teksten aan die bij nadere bestudering echter geen enkele serieuze aanwijzing in die richting geven. Die teksten nemen wij in deze reeks Bijbelstudies dus nader onder de loep. In deel 2 van deze reeks hebben wij het twistgesprek tussen Yeshua en de P'rushim [farizeeën] in Marcus 7 vergeleken met Matthëus 15 en vanuit de grondtekst aangetoond dat het bekende zinnetje: *"En zo verklaarde Hij alle spijzen rein"* in het oorspronkelijke Grieks helemaal niet in voorkomt, maar door de vertalers op grond van een verkeerde interpretatie is toegevoegd. Vergissing of opzet? U mag het zelf invullen. Dit hele twistgesprek ging immers helemaal niet over eten, maar over het al dan niet ritueel wassen van de handen. De onbevangen lezers die daar geen erg in hebben trekken door deze manipulatie helaas de conclusie, dat Yeshua op dat moment verklaard zou hebben, dat de Bijbelse regels van טָהוֹר [rein] en טָמֵא [onrein] vervallen zouden zijn. Maar waarom zou Hij Zichzelf dan tegenspreken? Heeft Yeshua niet nadrukkelijk gezegd dat Hij juist niet gekomen is om de Tora te ontbinden, maar dat de hemel en de aarde nog eerder zouden vergaan dan dat er ook maar één van de kleinste geboden of zelfs maar één letterteken daarvan zou vervallen? Lees maar Matthëus 5:17-20. En toch gaat men maar door met het verkondigen van de dwaalleer dat G'ds wetten waaronder dus ook de spijswetten voor nieuwtestamentische gelovigen niet meer van toepassing zouden zijn. Zo wordt je in de kerken naast de reeds eerder genoemde toevoeging in Marcus 7:19 ook voorgeschoteld, dat in Handelingen 10:9-16 de etensvoorschriften zouden zijn opgeheven toen Kefa [Petrus] dat laken met allerlei ongedierte uit de hemel zag neerdalen in een visioen en daarbij te horen kreeg dat hij deze zou moeten eten. Deze conclusie ligt eigenlijk voor de hand als men dit gedeelte uit de context haalt en bijvoorbeeld in Het Boek leest: *"De volgende dag, terwijl de mannen Joppe naderden, ging Petrus het platte dak van het huis op om te bidden. Het was omstreeks het middaguur en omdat hij honger had, wilde hij graag iets eten. Terwijl het eten werd klaargemaakt, raakte hij buiten zichzelf. Hij zag de hemel open en er kwam iets naar beneden wat op een groot kleed leek. Het werd aan de vier hoeken vastgehouden en op de aarde neergelaten. Op het kleed lagen allerlei dieren: Zoogdieren, reptielen en vogels. Een stem uit de hemel zei: 'Sta op, Petrus! U mag er zoveel van slachten en eten als u wilt.' 'Maar, Heer', zei Petrus. 'Ik heb nog nooit iets gegeten wat voor een Jood verboden is.' De stem kwam opnieuw: 'Als G'd zegt dat u iets mag eten, dan mag u het eten!' Dit gebeurde drie keer en toen werd het kleed weer in de hemel opgetrokken. Petrus wist er niet goed raad mee."* – Ja, Petrus snapte inderdaad eerst niet wat hier aan de hand was. De kerk snapt het blijkbaar wel, want zij trekt hieruit de logische conclusie dat G'd hier de spijswetten weggehaald heeft en dat deze eetregels nu niet meer gelden. Dat dit een grote vergissing is zullen wij in deel 3 van deze Bijbelstudie aantonen.

Hoe reageerde Kefa [Petrus]?

Wij lezen zojuist in Het Boek: *"Als G'd zegt dat u iets mag eten, dan mag u het eten!"* Maar hoe reageerde Petrus, die in het Hebreeuws Kefa ofwel Shim'on heette, toen hij de opdracht kreeg

om onreine dieren te slachten en te eten? Zelfs na drie keer aandringen (!!!) van de stem uit de hemel deed Kefa geen enkele poging om te slachten en te eten. Hij was geschokt toen hij al dit wemelend en kruipend ongedierte zag en ik zou me heel goed kunnen voorstellen dat hij reeds braakneigingen kreeg alleen al bij de gedachte om ze te slachten en te eten. Maar hij realiseerde zich wel degelijk dat hier G'd zelf aan het woord was, want hij antwoordde: *“Geenszins, Adonai, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was!”* Waarom zou Kefa dit gezegd hebben als Yeshua vele jaren daarvoor alle spijszen rein verklaard en dus toestemming gegeven zou hebben om bijvoorbeeld varkensvlees of garnalen te mogen eten, zoals de vertalers van Marcus 7:19 ons willen wijsmaken? Heel simpel: omdat Yeshua dit nooit gezegd heeft! Daarom! Kefa heeft ruim drie jaar met Yeshua opgetrokken en hij wist als geen ander dat zijn Rabbi nooit iets gezegd of gedaan heeft dat in strijd was met de Tora. Als Hij dat wel gedaan had, dan hoefden zijn tegenstanders later geen valse aanklachten te verzinnen om Yeshua te kunnen veroordelen. Dit geeft dus aan dat de spijswetten nog ongewijzigd waren en er nog steeds onderscheid gemaakt werd tussen reine en onreine dieren. Daarom weigerde Kefa stellig de treife dieren te eten toen hij in dit visioen de opdracht daartoe kreeg omdat hij er destijds zelf bij was toen Yeshua gezegd had dat Hij niet gekomen was om de Tora af te schaffen, maar om er de volle betekenis aan te geven. Om deze reden wist hij het gewoon zeker dat G'ds wet van טהור [rein] en טמא [onrein] nog steeds van kracht was. Ook al snapte hij niet direct de diepere betekenis van dit visioen, toch nam hij in elk geval niet zomaar onmiddellijk aan dat de Eeuwige plotseling zo vele jaren na de kruisiging en opstanding van Yeshua Zijn eigen wetten heeft veranderd, wat de meeste christenen helaas wel doen. Wat deed Kefa dus? Stond hij op om de eerste de beste kakkerlak, muis of spin te vangen voor een snack? Ging hij bij de Romeinse of Griekse burens van zijn gastheer een biggetje kopen voor de Shoarma? Neen! Hij was een Jood die op de hoogte was van de verhalen uit de Tora. Hij wist uit het verhaal van Avraham [Abraham], die zijn zoon Yitz'chaq [Izaäk] op het altaar moest leggen om hem te slachten, dat Adonai niet echt wilde dat hij dit ook daadwerkelijk zou doen, en zo blijkt ook uit het verdere verloop van dit verhaal in Handelingen 10, dat Adonai ook niet echt wilde dat Kefa onreine dieren zou slachten om die voortaan te eten. Het feit, dat Hij Kefa de opdracht gaf om dit te doen betekent niet, dat Hij daardoor Zijn eigen spijswetten ingetrokken heeft, want als we verder lezen zien we al gauw dat het visioen in wezen helemaal niet over eten gaat. Laten we bij het lezen van dit hoofdstuk, maar eigenlijk bij het lezen van het hele Nieuwe Testament steeds de woorden van Yeshua voor ogen houden, dat ook na Zijn dood en opstanding zelfs het meest onbetekenende detail van de Tora nog niets van zijn geldigheid verloren heeft, en als G'ds geboden niet afgeschaft maar nog steeds van kracht zijn, dan geldt dat zeer zeker ook voor de voedselwetten. Vanaf het begin van de schepping heeft Adonai een onderscheid gemaakt tussen reine en onreine dieren. G'd zelf heeft aan de mens bekend gemaakt welke dieren hij mag eten en welke niet, en Hij is daarbij niet van gedachte veranderd! Als Hij varkensvlees eerst nadrukkelijk voor consumptie heeft verboden dan heeft Hij het naderhand beslist niet toegestaan, want anders zou Hij Zichzelf tegenspreken. De bewering dat Kefa in Handelingen 10 door de Eeuwige aangespoord zou zijn om onreine dieren te eten met de bedoeling om dit voortaan ook daadwerkelijk te doen, kan derhalve ook niet op waarheid berusten! Jazeker, Kefa heeft inderdaad tot drie keer aan toe het visioen gehad van onreine dieren, reptielen, kruipend en wemelend gedierte en hij hoorde inderdaad de stem zeggen: *“slacht en eet!”* Maar ik vind het eerlijk gezegd een beetje vreemd dat christenen die over het algemeen de meeste bijbelteksten “geestelijk” zien, juist in dit geval van hun gewoonte afwijken en uitgerekend deze tekst wél letterlijk nemen om daarmee aan te tonen dat de gelovigen niet meer kosher hoeven te eten. Maar hoe letterlijk nemen zij het wel? Zijn ze daarin wel consequent? Ik dacht het niet, want ik ken namelijk geen bijbeluitleggers, dominees of pastors die er daadwerkelijk op aandringen dat we nu naast de varkens ook maar aasgieren, slangen, muizen, spinnen, maden, wormen, insecten enz. moeten gaan eten. Maar veronderstel eens dat de Eeuwige ons met dit visioen inderdaad zou willen zeggen dat wij het letterlijk moeten nemen en voortaan dit stinkende, kronkelende en glibberige ongedierte moeten eten. Wees eerlijk: Zou u dat ook echt doen? Er zijn bepaalde televisieprogramma's waarin mensen inderdaad voor veel geld het meest weerzinwekkende ongedierte eten. Maar dan moet u eens kijken hoe ze daarbij kokhalzen. Ik geloof niet dat onze liefhebbende hemelse Vader dit van Kefa echt geëist heeft.

Bovendien rijst bij het lezen van dit hoofdstuk opnieuw de reeds eerder gestelde vraag: als Yeshua in Marcus 7 inderdaad onreine dieren rein verklaard zou hebben, waarom zou Kefa zich dan in Handelingen 10:15 zo vele jaren later hiertegen nog steeds verzetten? Hieraan kunnen we al zien dat het niet klopt wat de kerk ons leert! Laten we daarom het hele hoofdstuk 10 van het boek Handelingen nog eens aandachtig lezen, zowel in het Nederlands, alsook in het Surinaams, Hindoestaans en Javaans:

Cornelius

“En er was te Caesarea iemand, genaamd Cornelius, een Centurion [hoofdman] van de zogenaamde Cohortis Italica [Italiaanse afdeling], een G'dvruchtig man, een vereerder van G'd met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot G'd bad. Hij zag in een gezicht, omstreeks het negende uur van de dag, duidelijk een engel G'ds bij zich binnenkomen en tot hem zeggen: Cornelius! Hij staarde hem aan en werd zeer bevreesd en zeide: Wat is er, heer! En hij zeide tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn voor G'd in gedachtenis gekomen. En nu, zend mannen naar Yafo [Joppe ofwel Jaffa] en nodig een zekere Shim'on [Simon] uit, die bijgenaamd wordt Kefa [Petrus]: deze is de gast van een Shim'on, een leerlooier, wiens huis bij de zee ligt. Zodra de engel, die tot hem sprak, weggegaan was, riep hij twee van zijn huisslaven en een g'dvruchtige soldaat uit degenen, die voortdurend bij hem waren; en nadat hij hun alles uitgelegd had, zond hij hen naar Yafo. De volgende dag, terwijl dezen onderweg waren en de stad naderden, ging Kefa omstreeks het zesde uur op het dak, om zijn תפלת מנחה Tefilat Min'cha [middaggebed] te verrichten. En hij werd hongerig en verlangde te eten, en terwijl men iets gereed maakte, geraakte hij in zinsverrukking, en hij zag de hemel geopend en een voorwerp nederdalen in de vorm van een groot laken, dat aan de vier hoeken nedergelaten werd op de aarde; hierin bevonden zich allerlei viervoetige en kruipende dieren der aarde en allerlei vogelen des hemels. En er kwam een stem tot hem: Sta op, Kefa, slacht en eet! Maar Kefa zeide: Geenszins, Adonai, want ik heb nog nooit iets gegeten, dat onheilig of onrein was! En nogmaals ten tweeden male, kwam een stem tot hem: Wat G'd rein verklaard heeft, moogt gij niet voor onheilig houden! En dit geschiedde tot driemaal toe, en terstond werd het voorwerp weer opgenomen in de hemel. Terwijl Kefa bij zichzelf in onzekerheid was, wat het gezicht, dat hij gezien had, betekenen mocht, zie, daar waren de mannen, die door Cornelius afgezonden waren, bij hun navraag naar het huis van Shim'on aan het voorportaal gekomen, en zij trachtten na geroepen te hebben te weten te komen, of Shim'on, bijgenaamd Kefa [Petrus], daar verblijf hield. En terwijl Kefa nog steeds over het gezicht nadacht, zeide de Ruach [Geest]: Zie, twee mannen zoeken naar u; sta dan op, ga naar beneden en reis, zonder bezwaar te maken, met hen mede, want ik heb hen gezonden. En Kefa ging naar beneden en zeide tot de mannen: Zie, ik ben het, die gij zoekt; wat is de reden van uw komst? En zij zeiden: Cornelius, een Centurio [hoofdman], een rechtvaardig man en vereerder van G'd, die goed bekend staat bij het gehele volk der Joden, heeft door een heilige engel een G'dsspraak ontvangen om u te zijnen huize te nodigen en te horen wat gij zeggen zult. Hij noodde hen binnen en ontving hen gastvrij. En de volgende dag stond hij op en vertrok met hen, en enige der broeders uit Yafo gingen met hem mede. En de volgende dag kwam hij te Caesarea aan. En Cornelius was hen wachtende, terwijl hij zijn bloedverwanten en beste vrienden had bijeengeroepen. En toen het geschiedde, dat Petrus binnentrad, kwam Cornelius hem tegemoet, viel hem te voet en bewees hem hulde. Maar Kefa richtte hem op en zeide: Sta op, ik ben zelf ook een mens. En terwijl hij zich met hem onderhield, kwam hij binnen en vond er velen bijeen; en hij sprak tot hen: Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-jood; doch mij heeft G'd doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw uitnodiging gekomen. Ik zou nu wel willen weten, om welke reden gij mij uitgenodigd hebt. En Cornelius zeide: Juist voor vier dagen, van dit ogenblik af gerekend, was ik op het negende uur thuis in gebed; en zie, een man stond voor mij in een blinkend kleed, en hij zeide: Cornelius, uw gebed is verhoord en aan uw aalmoezen is voor G'd gedacht geworden. Zend dan iemand naar Yafo en ontbied Shim'on, die bijgenaamd wordt Kefa; deze is als gast in het huis van Shim'on, een leerlooier, aan de zee. Ik heb dan terstond iemand tot u gezonden en gij hebt er wel aan gedaan hier te komen. Wij zijn dan nu allen aanwezig voor

het aangezicht G'ds, om te horen al wat u door Adonai opgedragen is. En Kefa opende zijn mond en zeide: Inderdaad bemerk ik, dat er bij G'd geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig, naar het woord, dat Hij heeft doen brengen aan de kinderen Israëls om vrede te verkondigen door Yeshua haMashiach. Deze is aller Heer. Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de doop, die Yochanan [Johannes] verkondigde, van Yeshua van Natzeret [Nazaret], hoe G'd Hem met Ruach haQodesh [de Heilige Geest] en met kracht heeft gezalfd. Hij is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want G'd was met Hem. En wij zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft in het land der Joden zowel als te Jeruzalem; en zij hebben Hem gedood door Hem te hangen aan een hout. Hem heeft G'd ten derden dage opgewekt en heeft gegeven, dat Hij verscheen, niet aan het gehele volk, doch aan de getuigen, die door G'd tevoren gekozen waren, aan ons, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden was opgestaan; en Hij heeft ons geboden het volk te prediken en te betuigen, dat Hij het is, die door G'd is aangesteld tot rechter over levenden en doden. Van Hem getuigen alle profeten, dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangt door Zijn naam. Terwijl Kefa deze woorden nog sprak, viel Ruach haQodesh [de Heilige Geest] op allen, die het woord hoorden. En al de gelovigen uit de B'rit Mila [besnijdenis], die met Kefa waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van Ruach haQodesh ook over de Goyim [heidenen] was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in talen en G'd grootmaken. Toen merkte Kefa op: Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij Ruach haQodesh hebben ontvangen? En hij beval hen onder te dompelen in de naam van Yeshua haMashiach. Toen verzochten zij hem nog enige dagen te blijven.”

Surinaams: “Wan suma ben de na Caesarea, a nen Cornelius, wan komandanti fu a kompani surdati fu Italia. Wan vrome suma, disi ben frede Gado, en nanga en heri oso; a ben de du furu bun na den potiman, én a ben begi na Gado alaten. We, en ben si wansani wan dei; a ben de wansani so fu dri yuru bakadina, di a si wan Engel fu Gado kon na en na ini oso, a taki gi en taki: Cornelius! Di en luku a Engel moro fini, a kon skreki, én a taki: Masra, san dati? En taki gi en taki: A begi fu yu nanga a bun, disi yu ben du na den potiman, dati kon te na Gado fesi, meki A memre den. We, seni suma go na Yafo [Yoppe ofu Jaffa], meki den go teki Shim'on [Simon] kon, disi den kari Kefa [Petrus]. A de tan nanga wan Shim'on, disi de wroko leri, en oso de na watrasei; we, en sa taki gi yu, san yu mu du. We, di a Engel ben gwe, disi ben taki nanga Cornelius, wanten a kari tu futuboi fu en kon, nanga wan surdati, disi ben frede Gado, én disi ben tan nanga en alaten. A ferteri den alasan én dan a seni den fu go na Yafo. Deibroko di den ben de na pasi, krosbei kba fu a foto, Kefa [Petrus] go na tapu sodro go begi, na twarfu yuru dinaten. Én di angri kon kiri en, a taki, meki den gi en nyanyan. We, ala di den de meki nyanyan klari gi en, en yeye libi en skin, go na tapu. Én a si hemel opo, én wansani saka kon na ondro na en fesi, leki wan bigi laken, disi tai na ala fo uku; én so a saka kisi tu na gron. Ala sortu meti fu grontapu ben de na ini, den disi abi fo futu, nanga den busimeti, nanga den disi de kroipi, nanga fowru fu ondro hemel. Én wan sten taki gi en taki: Opo, Kefa! kiri én nyan! Ma Kefa taki: No no, Masra! noiti mi no ben nyan wan onrein san ete, disi no krin! Ma a sten taki fu tu tron gi en taki: Asan, disi Gado ben meki kon krin, dati yu no mu kari onrein! We, dati kon psa dri tron so én dan den hari a laken baka go na hemel. We, di Kefa sidon de prakseri na ini en ati, san sonten asani wani taki, disi a ben si; luku, den suma, disi Cornelius ben seni kon, kon aksi, efu dape a Shim'on oso, én den tanapu na doro mofo. Den kari wan suma kon, aksi, efu Shim'on Kefa [Petrus] de libi dape? We, di Kefa de prakseri asani ete, disi a ben si, a Ruach [Yeye] taki gi en taki: Luku, dri suma de suku yu! We, opo saka go na gron, én go nanga den sondo frede; bikasi a Mi srefi seni den kon. Now Kefa saka go na gron na den suma, disi Cornelius ben seni kon na en, a taki: Luku, mi de a sma, disi un de suku; fu san ede un kon dya? Den taki: Cornelius, a komandanti, wan vrome sma, disi de frede Gado, én disi abi bun nen na a heri Dyupipel, na en Gado ben seni wan santa Engel go taki gi en taki: meki a seni kari yu kon na en oso, fu a yere, san yu sa taki gi en. Now Kefa kari den kon na ini, fu den sribi dape. Én deibroko a go nanga den; én wan tu brada fu Yafo go tu nanga en. A dei di meki tu den doro na Caesarea. Na dape Cornelius ben de wakti den kba én a ben kari den famiri nanga bun kompe fu en kon makandra tu. We, di Kefa de kon na ini, Cornelius go miti en, a fadon na en

futu sei, anbegi en. Ma Kefa opo en, a taki: Opo! mi de wan libisma tu. Én di a ben taki pikinso nanga en, a go na ini, én a miti furu suma, disi ben kon makandra dape. Én a taki gi den taki: Un sabi taki, wan Dyusuma no ab' pasi fu familiari nanga wan vreemde suma en fu go luku en; ma Gado ben sori mi taki, mi no musu kari wan suma onrein, taki, a no krin. Fu dat ede mi no ben drai tu fu kon, so esi un ben kari mi. Now mi aksi un, fu san ede un ben seni kari mi. Cornelius taki: Fo dei psa mi ben hori fasten te na so wan yuru; en na dri yuru bakadina mi ben begi na ini mi oso. Én luku, wan sma kon tanapu na mi fesi nanga wan brenki krosi, A taki: Cornelius! Gado ben yere a begi fu yu, én A de memre a bun, disi yu ben du na den potiwan. We, seni suma gc na Yafo, meki den kari Shim'on kon, disi den de kari Kefa [Petrus], a de tan na basi Shim'on oso, disi de wroko leri, na watrasei; te en kon, en sa taki nanga yu. Fu dat' ede mi ben seni suma kon na yu wanten, én yu du bun, disi yu kon. We, now wi alamala de makandra dya na Gado fesi, fu yere alasaní, disi G seni yu fu taki. En Kefa opo en mofo, a taki: Now mi si tru tru taki: Gado no de luku na suma persoon! Ma na mindri fu ala pipel, a suma, disi de frede Gado en disi du leti, en A lobi. Dati de a tori, disi En ben seni kon gi den pikin fu Israel, meki den kon sabi a freide, disi Yeshua haMashiach [Yesus Kristus] ben tyari kon, En, di de Masra fu alasaní. Un srefi sabi a tori, disi ben psa, fosi na Galilea, én dan na heri Dyukondre, na baka fu a dopu, disi Yochanan [Yohannes] ben preiki, fa Gado ben teki a Ruach haQodesh [Santa Yeye], blesi Yeshua fu Natzeret [Nazaret], gi En tranga; én fa En ben waka lontu, du suma bun, yepi ala den, disi ben de na ondro dwingi fu didibri; bikasi Gado ben de nanga En. Én wi ben si ala den sani nanga ai, disi A ben du na Dyukondre en na Yerushayayim [Yerusalem]; dat En den ben kiri, anga na wan udu tapu. Ma di fu dri dei Gado ben wiki En baka, meki suma si En; No ala suma, ma den kotoigi, disi Gado ben piki na fesi, wi, di ben nyan én dringi nanga En, na baka fu a opo baka fu En na dede. En A ben taki gi wi, fu preiki gi ala sma, en fu sori taki, dat En de a Suma, disi Gado ben poti, fu A krutu sma, den libiwan nanga den dedewan. Fu En ala profeti kotoigi tu, taki, nanga En nen ibriwan suma, disi de bribi na En, sa kisi pardon fu en sondu. Di Kefa de taki den wortu ete, a Ruach haQodesh [Santa Yeye] kon na ala den sma tapu, disi de yere a wortu. En den bribisma, disi ben kon nanga Kefa, di ben de fu a B'rit Mila [besnei] fosi, den ferwondru fu si, fa Gado gi a Santa Yeye na den Goyim [heiden] tu; bikasi den yere den taki nanga tra tongo, preise Gado. Now Kefa taki: Wan suma sa kan tapu a watra, fu den sma disi a no mu dopu, disi ben kisi a Santa Yeye, srefi leki wi? Én a taki, meki den dopu den na ini a nem fu Masra. Na baka den begi en, fu a tan wan tu dri dei nanga den." **Hindoestaans:** "Caesarea sahar me ekgo Roma ke surjāti ke barkwa rahat raha. Okar nám Cornelius raha. Okar nice ek sau Itália des ke surjāti kám karat raha. U ek bhakti ádmi raha, aur okar ghar-bhar bhi Parmeswar ke ádar karat raha. U Israel ke garib log ke bahut dán dewat raha aur hardam Parmeswar se prátna karat raha. Tab aisahi ek roj lagbhag tin baje sanjha ke ek Parmeswar ke pari oke dekháil. U oke safa se áwat dekhis. Tab pari bolis: Cornelius! Tab u caukke oke tákke bolis: Saheb ji, ka bhail? Tab pari bolis: Sun, Parmeswar tor prátna sun leis aur oke bahut parsand howe hai ki tu garib logan ke saháita kare hai. Ab tu ekát jane ke Yafo [Yoppa ki to Jaffa] sahar pathái de ekgo Shim'on [Simon] nám ádmi ke bolwáwe khátin. Okar nám bhi Kefa [Petras] hai. U kuch din khátin samundar ke kináre ek camár Shim'on ke ghare rahe hai. Tab jab pari i sab bát bolke cal gail raha, tab Cornelius ápan naukar me se duigo ke bolwáis aur bhi ekgo surjāti ke jaun okar dekh-bhál karat raha aur bhi Parmeswar ke ádar karat raha. U sab bát batáike ulogke Yafo sahar patháis. Bihán bhaile lagbhag bára baje Yafo me Kefa ghar ke uppar baithe ke jagaha me gail prátna kare. Ohi same Cornelius ke ádmi log Yafo nagcát raha. Tab prátna kare ke bád Kefa ke bhukh lagal. Bas jaise kháik banat raha Parmeswar oke jaise ek sapana me kuch dekháis. U dekhis ki ásmán khule hai aur koi kuch jaise ek barka caddar cáro kona pakarke nice utáre hai. U caddar me sab rakam ke janáwar raha, cárgorwa, sápgojar, aur cirai. Tab ekgo áwáj sunáil. Koi bolis ki: Le Kefa, márke kha! Tab u bolis: Nahi, Prabhu! Ham kabhi kuch na khaili hai jaun harám ki to na safa hai! Tab áwáj phin sunáil ki: Jaun Parmeswar safa máne hai, oke tu na nahakarihe! Tin dafe aisane bhail, tab jaun nice utarán raha, u phin uppar utha lewal gail. Bas jaise Kefa baithe socat raha ki i sab cij ke matlab ka hoi, tab Cornelius ke ádmi log áike Shim'on camár ke dwár par pahuce gail. Ulog khojat khojat okar ghar pái gail raha. Tab jor se puchis ki: Hia kauno Shim'on Kefa [Petras] rahe hai? Baki Kefa etana soc me raha, ki u na sunis. Tab Ruach haQodesh [Pawitr Átma] ose bolis: Dekh, toke dui jane khoje

hai. Tu ja nice aur yáha ulog boli jái ke tu jaihe. Na deraihe, Ham ulogke pathaili hai! Tab Kefa nice gail aur ádmi log se bolis: Tulog hamme khoje hai. Ham tulogke khátin ka kar sakila? Tab ulog bolis: Hamlogke ekgo surjáti ke barkwa patháís hai. Okar nám Cornelius hai. U ek bahut imándár ádmi hai. U bhi sacca Parmeswar ke ádar kare hai aur Israel ját me okar bahut mán-ján hai. Parmeswar oke ápan ekgo pawitr pari dwára batáís hai toke ápan ghare boláwe ke aur sune ke ki toke kaun bát hai batáwe ke. Tab Kefa ulogke bhittar lei leis. Bihán bhaile u ekátgo Yafo ke biswási bhái log sanghe Cornelius ke ádmi log ke sáth gail. Tab ek roj bád ulog Caesarea sahar me pahucal. Huwa Cornelius ápan sab palwár aur sáthi log ke ekattha bolwáike ulogke agorat raha. Tab jaise Kefa huwa áil, oisane Cornelius bahare jáike okar gore girke aur oke puje lagal. Baki Kefa okar háth pakarke oke utháís aur bolis: Tu ka kare hai? Uth! Ham to bhi tor ghat ek insán báti! Tab batiaite usab bhittar gail aur huwa Kefa dekhis ki ketana manai ekattha hai. Tab usabse bolis ki: Tulog jáne hai ki ek Israel manai ke mináhi hai ek dusar ját se mile ke aur okar ghare jái ke. Baki Parmeswar hamke dekháís hai ki hamke na cáhi koi ke harám máne ke. Ohi se ham bina kuch soce turante tor pás aili. Aur ab ham mángila jáne ki tu káhe ke hamme bolwaile hai. Tab Cornelius bolis: Cár roj bhail hai ki ham tin baje sanjha ke ápan ghar me prátna karat rahili. Bas ekgo ádmi ujjar camkat kapra me hamár áge khara hoi gail. U hamse bolis: ‘Cornelius, Parmeswar tor prátna sun leis hai. Aur oke bahut parsand howe hai ki tu garib log ke bhalái kare hai. Tu koi ke Yafo sahar patháike ekgo Shim'on nám ke ádmi ke bolwái le. U bhi Kefa boláwal ja hai. U isáit samundar ke kináre ekgo camár Shim'on ke ghare rahe hai. Ohi khátin ham turante toke bolwaili. Bahut barhia hai ki tu aile. Ab hamlog hia ekattha báti aur Parmeswar hamlogke sáth bhi hai. Hamlog mángila sune ki u tose ka bolis hai hamlogse batáwe ke. Tab Kefa batáwe lagal ki: Ab ham dekhila ki Parmeswar ke ákhi me sab koi sacce ke ekke hai. U sabke apanáwe hai je okar ádar kare hai aur okar hiccha pura kare hai, cáhe u jaun ját ke hoi. Tulog jáne hai ki Parmeswar Israel ke ját ke kaun khus khabar janáís hai. U to usabke batáís hai ki ulog Yeshua haMashiach [Yishu Masih] dwára ose ek hoi sake hai. Aur ehi Yeshua sab ját ke Prabhu hai. Tulog sunle rahile ki jab se Yochanan [Johánas] dopu aur parcár kare lagal Gálilea dihát aur Israel des bhar me ka bhail hai. U tem me Parmeswar Natzeret [Násáret] sahar ke Yeshua par Ruach haQodesh [Pawitr Átma] barsáís aur oke sakti se bhar deis. U okare sáth raha. Tab Yeshua cáro alang bhalái karat raha aur jekar uppar saitán raha, u usabke accha kar dewat raha. Hamlog ápan ákhi se dekhli ki u Israel des aur Yerushalayim [Yerusálem] sahar me kaun bhala kám karis. Bas ekare bád usab oke ek krus par tangwáike már dháris. Baki tisara roj Parmeswar oke ji utháís aur u hamlogke dekháil. Okar ji uthe ke bád hamlog okare sáth khaili pili. Sab janta oke na dekhis, kháli hamlog. U to pahile hamlogke cunis raha okar gawáhian howe ke. Aur ab u hamlogke hukum deis hai Israel janta khátin okare bise me parcár kare ke aur batáwe ke ki Parmeswar ohike jaj ghat baitháís hai sab jinda aur maral logan ke uppar faisala kare ke. Parmeswar ke sab pahile ke sanesian bhi batáís raha ki je okare me biswás kare hai, u okar nám se páp ke chama páiga.”

Javaans: “Nang kuta Caesarea ènèng wong jenengé Cornelius. Cornelius kuwi kumendané bagèan militèr sing diarani Bagèan Itali. Cornelius kuwi sakwijiné wong sing pretyaya marang Gusti Elohim. Dèkné déwé lan brayaté kabèh pada ngabekti marang Gusti Elohim. Dèkné ya ora tau éman ngulungi wong Ju sing ora nduwé lan ing pandonga marang Gusti Elohim dèkné ya temen tenan. Ing sakwijiné dina, kira-kira jam telu soré, dongé ijik ndedonga, dèkné nampa weweruh sangka Gusti Elohim. Ing weweruh kuwi Cornelius weruh mulékaté Gusti Elohim mlebu terus nyeluk dèkné: Cornelius! Cornelius nyawang mulékaté karo wedi terus semaur: Kula Gusti! Mulékaté mau terus ngomong: Pandongamu wis ketampa lan pawèhmu marang wong sing ora nduwé uga wis nggatèkké karo Gusti Elohim. Kana saiki ngongkon wong siji-loro budal nang kuta Yafo [Yopé/Jaffa] dikongkon nggolèki sakwijiné wong sing jenengé Shim'on Kefa [Simon Pétrus]. Shim'on Kefa iki nginep nang omahé wong tukang lulang sing jenengé uga Shim'on [Simon]. Dèkné manggon nang pinggir laut. Kadung mulékaté wis lunga Cornelius terus nyeluk peladèné loro lan uga soldat siji sing pretyaya marang Gusti Elohim. Cornelius terus ngomongké bab lelakon kuwi mau terus ngongkon wong-wong kuwi budal nang kuta Yafo. Ing liyané dina rasul Kefa munggah nang nduwur omah arep ndonga. Ing waktu kuwi wong-wong kongkonané Cornelius wis arep tekan kuta Yafo. Kuwi kira-kira wis jam rolas awan. Rasul Kefa wis krasa ngelih lan kepéngin mangan. Lah dongé méjané ijik ditata, dèkné terus éntuk weweruh sangka Gusti

Elohim. Ing sakjeroné weweruh kuwi rasul Kefa weruh langité menga terus ènèng kaya lèmèk amba medun. Lèmèk iki pojokané kabèh papat ditalèni terus dilorot medun nang bumi. Ing njeroné lèmèk kuwi ènèng sak wernané kéwan, kayadéné kéwan sing sikilé papat, kéwan sing mbrangkang lan manuk. Terus ènèng swara ngomong: Kefa, kana kuwi dibelèh lan dipangan! Nanging rasul Kefa semaur: Ora Gusti, ora pisan-pisan! Aku durung tau mangan pangan sing ora apik lan ora éntuk dipangan! Nanging swara mau terus ngomong menèh marang rasul Kefa: Barang sing dianggep apik lan kenèng dipangan karo Gusti Elohim aja mbok tampik! Lelakon iki dibalèni sampèk ping telu. Lèmèké terus diunggahké menèh nang langit. Rasul Kefa mikir apa tegesé weweruh mau. Lah ing waktu kuwi wong-wong kongkonané kumendan Cornelius wis pada teka nang ngarep lawang, sakwisé takon-takon omahé rasul Kefa. Wong-wong terus takon: “Apa nang omah iki ènèng wong sing jenengé Shim'on Kefa [Simon Pétrus]?” Rasul Kefa ijik mikirké tegesé weweruh mau, mulané Roh Sutyi terus ngomong marang dèkné: Kefa, ènèng wong telu nggolèki kowé. Ndang medun lan aja wedi mèlu wong-wong kuwi, awit Aku sing ngongkon wong-wong kuwi mbréné. Rasul Kefa terus medun lan ngomong marang wong-wong mau: Ya aku iki wong sing mbok golèki. Enggonmu pada mbréné ènèng perluné apa? Wong-wong semaur: Awaké déwé teka mbréné iki dikongkon karo kumendan Cornelius. Dèkné kuwi wong apik sing ngabekti marang Gusti Elohim lan dèkné ya diajèni tenan karo bangsa Ju. Kumendan Cornelius dikétoki karo mulékaté Gusti Elohim lan diomongi kongkon nyuwun kowé teka nang omahé, supaya bisa krungu apa sing arep mbok omong. Wong-wong mau terus dikongkon nginep nang kono karo rasul Kefa. Esuké rasul Kefa terus budal mèlu wong-wong sing dikongkon marani dèkné. Enèng sedulur siji-loro sangka kuta Yafo kono uga mèlu. Liyané dina rasul Kefa wis tekan kuta Caesarea. Cornelius wis ngentèni lan anak-seduluré lan kantya-kantyané wis dilumpukké kabèh nang omahé. Kadung rasul Kefa mlebu Cornelius terus metuk dèkné, terus sedeku nang ngarepé lan ngurmat dèkné. Nanging Cornelius dikongkon ngadek karo rasul Kefa: Cornelius, ngadeka, awit aku iki ya namung manungsa kaya kowé. Sakwisé kuwi rasul Kefa terus mèlu mlebu omah karo omong-omongan. Nang kono wong pirang-pirang wis pada ngumpul. Rasul Kefa terus ngomong: Para sedulur, kowé pada ngerti déwé nèk wong Ju kuwi ora éntuk tyampur karo wong sing dudu Ju apa mlebu omahé. Nanging Gusti Elohim wis ndunungké marang aku nèk aku ora kenèng ngarani wong ala apa ora apik. Mulané, sakwisé aku dityeluk kongkon mbréné, aku ya ora kepriyé-priyé, nanging terus teka. Lah saiki aku arep takon marang kowé, kenèng apa aku kok mbok kongkon teka mbréné? Cornelius terus semaur: Telung dina kepungkur, dongé aku ijik ndedonga, kira-kira jam telu soré, kok dadakan ènèng wong ngadek nang ngarepku nganggo salin putih sumeblak. Wongé ngomong: Cornelius, Gusti Elohim wis nampa pandongamu lan pawèhmu marang wong ora nduwé Dèkné ya nggatèkké. Kana ngongkon wong budal nang kuta Yafo nggolèki wong sing jenengé Shim'on Kefa [Simon Pétrus], sing nginep nang nggoné Shim'on tukang lulang, sing omahé nang pinggir laut. Mulané aku ya terus kongkonan marani kowé lan maturkesuwun banget kowé saiki wis teka. Saiki awaké déwé wis ngumpul nang kéné nang ngarepé Gusti Elohim, awaké déwé kepéngin ngrungokké tembungé Gusti marang kowé kanggo awaké déwé kabèh. Rasul Kefa terus ngomong ngéné: Saiki aku ngerti tenan nèk Gusti Elohim ora mbédak-mbédakké manungsa. Dèkné nampa saben wong sing pretyaya marang Dèkné lan sing nuruti kekarepané Dèkné, ora peduli bangsa apa. Gusti Elohim wis ngedunké pitutur marang bangsa Israèl, sing ngabarké bab katentreman lantaran Gusti Yeshua haMashiach [Yésus Kristus], Gustiné kabèh manungsa. Kowé kabèh wis ngerti bab sing wis klakon kabèh nang Yudéa, molai nang Galiléa, sakwisé Yochanan haMat'bil [Yohanes Pembaptis] ngundangi wong-wong supaya dibaptis. Kowé kabèh wis ngerti nèk Gusti Yeshua sangka Natzeret [Nasarèt] sing dikèki Ruach haQodesh [Roh Sutyi] lan pangwasa karo Gusti Elohim. Dèkné terus budal nang endi-endi nulungi kabèh wong lan nambani sing dikwasani sétan, awit Gusti Elohim mberkahi Dèkné. Aku déwé lan kantya-kantya kabèh weruh sembarang sing ditindakké karo Gusti Yeshua nang negarané wong Ju lan nang kuta Yerushalayim [Yérusalèm]. Senajan ngono, wong Ju malah matèni Gusti Yeshua nang kayu pentèngan. Nanging Gusti Elohim nangèk Dèkné sangka pati ing telung dinané lan Gusti Elohim ngétokké Dèkné marang wong-wong. Ya ora dikétokké marang kabèh wong, nanging namung marang awaké déwé sing wis dipilih karo Gusti Elohim, supaya weruh déwé lan dadi seksiné. Ya awaké déwé iki sing mangan lan

ngombé bebarengan karo Gusti Yeshua, sakwisé Dèkné tangi sangka pati. Gusti Yeshua ngongkon awaké déwé sing dadi seksi, supaya ngabarké marang manungsa nèk Dèkné sing dipilih karo Gusti Elohim dadi rèkteré manungsa sing ijk urip lan sing wis mati. Nabi-nabi kabèh wis ngomongké nèk saben wong sing pretyaya marang Gusti Yeshua nampa pangapura sangka dosa-dosané, awit Dèkné nduwèni kwasa!” (מִפְעֻלוֹת Mif'alot [Handelingen] 10:1-48). Als wij Handelingen 10 dus goed hebben gelezen, dan komen wij evenals Kefa zelf uiteindelijk tot de conclusie dat het visioen dat hij kreeg helemaal niet over voedsel ging, maar over mensen! Dit visioen heeft deze apostel, die als Jood altijd kosher had gegeten, niet geleerd om vanaf nu ook onreine dieren te eten, maar dit visioen heeft hem geleerd om niet-joden, die Yeshua als Heer en Verlosser hebben aangenomen, niet meer als onreine heidenen te beschouwen, maar evenals zijn Joodse broeders te aanvaarden als medegelovigen. Kefa zelf legt dit in de verzen 28 en 29 uit aan Cornelius: “Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood; doch mij heeft G'd doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen. Daarom ben ik ook zonder tegenspreken op uw uitnodiging gekomen.” (מִפְעֻלוֹת Mif'alot [Handelingen] 10:1-48). Hoe heeft G'd het hem doen zien? Door middel van het visioen! Kefa [Petrus] gebruikt hier overigens ook heel bewust het woordje “niemand”, dat dus een persoon aanduidt, en niet het woordje “niets” omdat hij er geen etenswaren mee heeft bedoeld, want hij besepte maar al te goed dat het daar in het visioen niet om ging. Het feit dat hij in dit visioen de opdracht kreeg om treife dieren te slachten en te eten wilde dus niet zeggen dat de desbetreffende inzettingen van de Tora veranderd waren. Het ging er niet om dat Kefa [Petrus] voortaan niet-kosher voedsel zou eten, maar het ging erom dat hij bereid gemaakt werd om een heiden, Cornelius, die niet-kosher was, in een stad die eveneens niet-kosher was het Evangelie te brengen! Waarom uitgerekend aan Cornelius en waarom uitgerekend in Caesarea, het centrum van het Romeinse heidendom temidden van G'ds heilige land Israël?

Caesarea

Cornelius was een hoge officier van het Romeinse leger en destijds gestationeerd in het garnizoen te Caesarea Maritima, een typisch Romeinse stad aan de kust van de Middellandse Zee compleet met Amphitheater en Aquaduct. In deze stad, die naar de zee kant open lag vanwege de scheepsverbinding met Rome, hield de Romeinse stadhouder als hij niet in Jeruzalem was gewoonlijk zijn verblijf vanwege het aangename zeeklimaat, en sedert het jaar 6 na de gewone jaartelling was Caesarea de officiële residentie van de Romeinse procurator en de garnizoenstad van zijn troepen. Caesarea Maritima, dat ooit de Via Maris bekroonde, de



bekende handelsweg Damascus-Galilea-Middellandse Zee, ligt 45 km ten noorden van het huidige Tel Aviv en is één van de belangrijkste opgravingplaatsen van Israël. Ik ben enkele jaren geleden daar geweest en was zeer onder de indruk. In het jaar 20 vóór de gewone

jaartelling liet Herodes de Grote deze havenstad bouwen en noemde haar Caesarea, ter ere van keizer Augustus. De knapste architecten en bouwmeesters van die tijd waren 12 jaar aan het werk om één van de mooiste steden van Palaestina te bouwen en één van de indrukwekkendste havensteden van de klassieke wereld. Tot de bezienswaardigheden van Caesarea behoorden de schitterende paleizen en openbare gebouwen, een indrukwekkende tempel van marmer, een Amphitheater en een renbaan. Er was tevens een ingenieuze haven, waar zelfs grote handelsschepen en galeien veilig voor anker konden liggen. Deze grote haven werd beschermd door havenhoofden. Geweldige steenblokken die in de zee verzonken werden, vormden een halfronde 90 meter lange pier.

Na de dood van Herodes kwam Caesarea onder Romeins bewind en werd om zijn schoonheid door de Romeinse gouverneurs tot residentie verkozen. Een van hen, Pontius Pilatus, die ook in Caesarea woonde, was in Jeruzalem ten tijde van Pesach en ging de geschiedenis in omdat hij zijn handen letterlijk ging wassen in onschuld. Een steen die tijdens opgravingen in Caesarea gevonden werd, draagt de naam van Pilatus. Deze steen is de eerste archeologische bevestiging van het bestaan van deze beroemde gouverneur, die Yeshua tot de kruisdood veroordeelde en is daarom een uiterst belangrijke vondst omdat daarin een authentieke inscriptie met de naam van Pontius Pilatus is aangebracht. Caesarea bleef 500 jaar lang de hoofdstad van de Romeinse bewindhebbers in de provincie Palaestina, maar in het jaar 1291 werd de stad volledig verwoest toen de Arabieren het land veroverden. Dat was het einde van Caesarea. Deze ooit zo prachtige stad was verlaten en door zand en puin bedekt tot in 1956 de archeologen begonnen met hun opgravingen. Dit werk is nog lang niet voltooid, maar de ruïnes van het Forum, van het Amphitheater en vooral van het Romeinse Aquaduct, dat water van de bergen over een lengte van 18 km naar de stad voerde, geven een idee van de unieke grootte en schoonheid van Caesarea. Heel belangrijke gedeelten van de eens zo glorieus stad kwamen voor de dag. Zo kwam ook de renbaan uit het zand te voorschijn, die destijds plaats bood aan 20.000 toeschouwers en 300 meter lang was. Caesarea was dus een grote en belangrijke garnizoenstad. Een speciale afdeling van het Romeinse leger, die waarschijnlijk als lijfwacht van de stadhouder diende, werd volgens Handelingen 10:1 Cohortis Italica [Italiaanse afdeling] genoemd, want zij was uitsluitend samengesteld uit soldaten die allen geboren Romeinen waren, afkomstig uit Italië, omdat men er zeker wilde zijn van hun loyaliteit en trouw. Cornelius voerde het bevel over deze speciale cohort. Een cohort bestond uit nominaal 760 man infanterie met een eskadron inheemse hulptroepen van 240 man, maar zoals gezegd vormde de Cohortis Italica hierin een uitzondering omdat deze uitsluitend uit Italiaanse elitesoldaten bestond. Na de hervormingen van Marius bestond een cohort uit drie manipels en 6 centuriën. 10 cohorten vormden een legioen. Cornelius, aan wie een engel verschenen is met de opdracht om contact op te nemen met Petrus, was een Centurion van de Cohort II Miliaria Italica Civium Romanorum Voluntarium, maar hij was geen afgodendienaar, geen aanbidder van Romeinse of Griekse beelden, en hij gaf zich ook niet over aan enigerlei onzedelijkheid, die onder de Romeinse elite destijds gebruikelijk was. Hij geloofde in één G'd, de G'd van Israël, en hij had eerbied voor de ware en levende G'd. Hij was een zeer goedhartig en weldadig man en gaf vele aalmoezen aan het volk der Joden ondanks het feit dat hij diende in het bezettingsleger. Daarom kon Petrus later ook terecht tegen hem zeggen dat er *“bij G'd geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig.”* Cornelius was zo een vereerder van G'd met zijn gehele huis en dat is Adonai niet ontgaan. Zijn naam, Cornelius, was veel in gebruik onder de Romeinen in sommige van de oudste en edelste geslachten. Hij was een officier van hoge rang en aanzien, een Centurion, een hoofdman over honderd, en ik denk dat dit geen toeval is. Weet u, de eerste messiasbelijdende Joden waren heel eenvoudige vissers, ongeletterde mannen, maar daartegenover zou het misschien best nog wel eens kunnen dat als een heiden door Adonai uitgekozen moest worden om als eerste niet-jood de blijde boodschap te ontvangen en door te geven, dit een hooggeplaatst en invloedrijk iemand moest zijn, want de hele Romeinse en Griekse wereld moest immers weten, dat hun afgoden dood en verderf brachten terwijl eeuwig leven en zaligheid slechts door Yeshua haMashiach te vinden zijn bij de G'd van Israël, en dat hun beschaving en geleerdheid zich niet kunnen meten met de wijsheid van de Tora. Daarom is het volgens mij geen toeval,

dat niet de eerste de beste heiden toegelaten werd tot de messiasbelijdende Kehille [Gemeente], maar dat de eerste, die er in opgenomen werd, juist een officier was van het Romeinse leger, dat voor de Joden de gruwel der verwoesting was. Door Petrus kwam Cornelius tot geloof, liet zich met zijn hele huis door hem dopen en werd daarmee de eerste niet-jood die in het Nieuwe Verbond tot Israël werd gerekend zonder eerst גיור Giyur te hoeven doen, dus zonder officieel tot het Jodendom te converteren. Hij hoefde dus geen Jood te worden en hij hoefde ook geen ontslag te nemen uit het leger. Het was juist een groot voordeel dat hij als Centurion de macht had over zovele soldaten, want dat gaf hem een prachtige gelegenheid om het geloof onder hen te verspreiden en om te voorkomen dat zijn ondergeschikten zich g'ddeloos of gewelddadig misdroegen tegen het Joodse volk in het algemeen en tegen de messiasbelijdende Joden in het bijzonder. Een rechtvaardige en gelovige officier heeft op den duur ook gelovige soldaten, want zijn levensstijl heeft vaak een grote uitwerking op zijn loyale manschappen. Dat blijkt ook uit vers 7, waarin staat dat Cornelius een g'dvruchtige soldaat naar Petrus stuurde samen met twee van zijn huisslaven. Dat Kefa [Petrus] deze heidenen gastvrij ontving en op de uitnodiging van Cornelius inging, was echter niet vanzelfsprekend. Daar moest eerst het één en ander aan voorafgaan. Vergeet niet dat Cornelius een onbesneden heiden was, die door de Joden beschouwd moest worden als een onrein mens. Omdat Adonai in de Tora Zijn volk Israël verboden heeft zich met afgodische volken te verenigen of te verbinden vanwege hun gruwelijke praktijken, wilden zij geen omgang hebben met die mensen, hoe vriendelijk, braaf of verdienstelijk sommige van deze heidenen misschien ook waren, en voerden dit zó ver door, dat zij zich zelfs door de onwillekeurige aanraking van een heiden ritueel verontreinigd achtten. Ook Kefa [Petrus] hield zich aan deze voorschriften. Maar G'd kijkt naar het hart. Daarom gaf Hij hem het visioen om hem te tonen dat hij niemand onheilig of onrein mag noemen, die oprecht gekozen heeft om de G'd van Israël te dienen, ook al is hij een heiden. En terwijl hij nog over het gezicht nadacht, zei Ruach haQodesh [de Heilige Geest] tegen hem, dat hij naar beneden moest gaan en zonder gewetensbezwaar de heidenen te begeleiden, die in Zijn opdracht gekomen waren om hem naar Cornelius te brengen. Dat was het moment waarop Kefa het visioen begreep, want wat G'd rein verklaarde waren niet de onreine dieren, die slechts als symbool werden gebruikt, maar deze heidense mannen.

Studiebijbel

Ook de samenstellers van de studiebijbel komen tot de conclusie dat G'd deze Romeinen rein verklaarde, maar toch gaan zij er nog steeds van uit dat Adonai daarmee tevens ook de spijswetten opgeheven heeft, zoals wij kunnen lezen in de commentaren, die zij schreven op de verzen 15 en 16: "G'd heeft de onreinheid van de heidenvolkeren opgeheven. Toch heeft dit direct te maken met de spijswetten van Lev. 11 en Deut. 14:3vv. De heidenen waren n.l. onrein en onheilig niet alleen vanwege hun onbesnedenheid, maar ook omdat zij regelmatig voedsel aten dat volgens de Joodse wet onrein was. - Om deze scheiding tussen Jood en heiden ongedaan te maken, moest ook de scheiding brengende wet ongeldig worden gemaakt (zie Ef. 2:14-15 en Kol. 2:14). Met de kruisiging van Christus is een eind gekomen aan de geldigheid van de ceremoniële wet (de reiniging- en spijswetten), zie ook Gal. 3:23, 25 en Hebr. 9:10). Vanaf dat moment is dan ook alle door G'd geschapen voedsel in principe rein. - In ieder geval wijst de drievoudige herhaling op een vaststaand besluit van G'dswege, dat de ceremoniële reinigings- en spijswetten zijn opgeheven om de scheiding tussen Joden en heidenen teniet te doen." Tot zover het commentaar van de Studiebijbel. Ik vind, dat ze op enkele punten behoorlijk de fout ingaan en zelfs heel gevaarlijk bezig zijn.

Jesaja 65:1-7

Ten eerste heeft G'd nooit de onreinheid van de heidenvolkeren opgeheven, maar slechts van de gelovigen uit de volken. Wie zich van G'd en Zijn geboden niets aantrekt, blijft onrein! Zo simpel is dat! Ten tweede zijn de treife dieren niet volgens de Joodse wet onrein, maar volgens G'ds wet, want de Joden hebben de Tora echt niet zelf verzonnen! Ten derde moest niet de Tora ongeldig gemaakt worden om de scheiding tussen de gelovige Joden en de gelovigen uit de volken ongedaan te maken, maar de wetsbepalingen die de omgang tussen

Joden en heidenen onmogelijk maakten. In het Grieks wordt hiervoor overigens het woord *δογμασιν* dogmasin gebruikt, waar het woordje dogma vandaan komt. Dit woord slaat nooit op G'ds geboden, maar **altijd** op **menselijke** inzettingen. Er bestaan echt geen G'ddelijke dogma's, maar helaas des te meer menselijke dogma's, aan wie echter maar al te vaak G'ddelijk gezag wordt toegeschreven. Ten derde lees ik nergens in de Bijbel dat er met de kruisiging een einde zou zijn gekomen van de ceremoniële wetten. Trouwens, ceremoniële wetten bestaan niet eens in het Jodendom, want de Tora is niet onderverdeeld in ceremoniële en morele wetten. Een Jood ziet de Tora als één geheel. Ook Yeshua zag de Tora als één geheel. Daarom waarschuwde Hij er juist voor om niet zelfs één van de kleinste dezer geboden te ontbinden. Ten vierde kan vanaf dat moment niet alle door G'd geschapen voedsel rein zijn (althans voor zover je onreine dieren überhaupt voedsel kunt noemen), want als het verschil tussen reine en onreine dieren zou zijn weggevallen, wat moeten wij dan verstaan onder *“alle onrein en verfoeid gevogelte”* in Openbaring 18:2? En hoe verklaren wij de profetie over de straf die de mensen in de eindtijd zullen krijgen omdat zij o.a. muizen en varkensvlees eten? Lees maar *ישעייהו* Yeshayahu [Jesaja] 65:1-7. De Eeuwige zegt hier dat degenen die **vlees van zwijnen** eten en in wier vaatwerk verfoeilijk voedsel is, Hem daarmee bestendig openlijk krenken, want zij wandelen volgens eigen overleggingen op een weg, die niet goed is. Maar de Eeuwige kondigt hen plechtig aan dat Hij niet zal zwijgen, voordat Hij het hen vergolden heeft! En wat deze vergelding inhoudt, lezen wij iets verderop: *“Want zie, de Eeuwige zal komen als vuur en Zijn wagens zullen zijn als een storm, om Zijn toorn te openbaren in gloed en Zijn dreiging in vuurvlammen. Te vuur en te zwaard zal de Eeuwige gericht oefenen over al wat leeft, en de door Adonai verslagenen zullen talrijk zijn. Zij, die zich heiligen en reinigen, om achter de ene man in het midden naar de hoven te gaan, die **zwijnevlees eten, gruwelijke beesten en muizen**, zullen tezamen verdwijnen, luidt het woord van de Eeuwige!”* *ישעייהו* Yeshayahu [Jesaja] 66:15-17). Dit is het lot van hen die graag vlees eten dat G'd ons verboden heeft.

Efeziërs 2:14 en 15

Verder halen de samenstellers van de studiebijbel ook Efezen 2:14 en 15 aan om daarmee te bewijzen dat de “scheiding brengende wet” ongeldig gemaakt zou zijn en er tevens een eind gekomen zou zijn aan de geldigheid van de spijswetten. Dat Yeshua de scheidingsmuur heeft weggehaald tussen de **gelovige** Israëlieten en de **gelovigen** uit de volken is een feit en staat buiten discussie. Maar de scheidingsmuur tussen gelovigen en ongelovigen blijft nog wel degelijk overeind staan. Adonai heeft niet de onreinheid van hele volken opgeheven zoals de studiebijbel beweert, maar slechts van de individuele gelovigen uit die volken! En zo heeft Hij ook niet de onreinheid opgeheven van dieren die een gruwel zijn in G'ds ogen, maar gebruikte dit beeld slechts symbolisch! Om de nieuwe positie van de gelovige heidenen goed te kunnen begrijpen moeten wij niet alleen de verzen 14 en 15 van de Efezenbrief lezen, maar het hele hoofdstuk! In vers 12 schrijft Sha'ul [Paulus], dat de heidenen vroeger uitgesloten waren van het burgerrecht Israëls, maar in vers 19 noemt hij ze thans medeburgers! Dat wil zeggen dat ze nu wel het burgerrecht hebben ontvangen en als rein beschouwt moeten worden, want anders zouden ze geen medeburgers der heiligen zijn. In vers 12 schrijft hij verder, dat de heidenen vroeger vreemd waren aan de verbonden der belofte, maar in hoofdstuk 3 vers 6 noemt hij ze medegenoten van de belofte in Yeshua haMashiach. Dat wil dus zeggen dat de verbonden der belofte dus nu ook voor hen gelden en dat ze nu wel deel mogen uitmaken van het verbondsvolk. Zoals u weet heeft de Eeuwige volgens *ירמיהו* Yir'm'yahu [Jeremia] 31:31-34 ook het Nieuwe Verbond op de eerste plaats gesloten met het volk Israël. Maar wat is het Nieuwe Verbond? Tijdens Zijn laatste Seideravond nam Yeshua de beker na de maaltijd en zei: *“Deze beker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.”* (Lucas 22:20). Hij noemde het offer van Zijn bloed het Nieuwe Verbond als tegenstelling tot het bloed der offerdieren van het Oude Verbond en doelde hierbij op *שמורת* Shemot [Exodus] 24:8, waar wij lezen: *“Toen nam Moshe het bloed en spregde het op het volk en hij zeide: zie, het bloed van het Verbond dat de Eeuwige met u sluit, op grond van deze woorden.”* Het bloed van de offerdieren werd gesprengd op het volk Israël, maar is ook het bloed van Yeshua uitsluitend

gevloeid voor het volk Israël? Neen! In Handelingen 20:28 zegt Sha'ul [Paulus] tegen de oudsten van de gemeente in Efeze, dus dezelfde doelgroep waaraan ook de Efezenbrief gericht was: *“Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft, om de gemeente G'ds te weiden, die Hij Zich door het bloed van zijn Eigene verworven heeft.”* Het bloed van Yeshua is dus ook voor de gelovigen uit de volken gevloeid, die hierdoor medegenoten van het Nieuwe Verbond werden en daarom kon Sha'ul dan ook zonder te aarzelen de niet-joodse gelovigen te Korinthe oproepen om de verbondsbeker te drinken met de eigen woorden van Yeshua: *“Deze beker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot Mijn gedachtenis!”* (1 Korinthiërs 11:25). Yeshua heeft inderdaad de scheiding tussen Joden en niet-Joden in Zijn Lichaam, de Gemeente, teniet gedaan, maar niet door de Tora op te heffen, maar door de straf op Zich te nemen die wij verdiend hadden voor het niet nakomen daarvan. In het door de Studiebijbel aangehaalde vers 15 van hoofdstuk 2 in de Efezenbrief staat derhalve ook niet dat Yeshua de Tora, dus de Wet buiten werking gesteld heeft, maar de wet **der** geboden. Het woordje “der” geeft namelijk een zekere wetmatigheid aan zoals ook het geval is met “de wet der zwaartekracht”, “de wet der erfelijkheid”, “de wet der klankverschuiving” en “de wet der natuur”. Maar als Sha'ul hier de Tora in z'n geheel bedoeld had, dan zou hij geschreven hebben: “de wet **met** haar geboden” en niet: “de wet **der** geboden, uit inzettingen bestaande.” Over welke inzettingen heeft hij het hier eigenlijk? Hij heeft het over de rabbijnse inzettingen die de omgang tussen de Joden en niet-joden verbieden, die gebaseerd zijn op Leviticus 20:22-26, Deuteronomium 7:2-6 en Deuteronomium 23:3-6. Deze inzettingen vormen de tussenmuur die de scheiding maakte, welke Yeshua heeft weggehaald, en daar had Kefa [Petrus] het over in Handelingen 10:28 toen hij tegen Cornelius zei: *“Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-jood; doch mij heeft G'd doen zien, dat ik niemand onheilig of onrein mag noemen.”*

Kolossenzen 2:14

Tenslotte wil ik nog in het kort ingaan op Kolossenzen 2:14, dat de samenstellers eveneens hebben aangehaald om daarmee aan te tonen dat met de kruisiging van Yeshua een eind gekomen zou zijn aan de geldigheid van de zogenaamde ceremoniële wetten, waaronder de spijswetten. In het commentaar op deze tekst schreven zij het volgende: *“De kruisiging van Jezus vormde de basis voor de kwijtschelding. Dit werkte Paulus nu op een speciale manier uit. Cheirographon (letterlijk handschrift) was de algemene term voor een document waarin een schuldenaar zijn schulden optekende: een schuldbekentenis. Het volk Israël had zich verplicht de wetten van Mozes na te komen, maar omdat zij daartoe niet in staat waren, waren zij schuldig aan deze wet. Zo werd de wet met al zijn inzettingen de schuldbekentenis van de mens en kwam als vijand tegenover de mens te staan omdat zij hem veroordeelde. Zo zegt Paulus in Galaten 3:10 dat de wet tot een vloek voor de mens is geworden, aangezien deze niet aan alle geboden kan voldoen. Deze schuldbekentenis, deze vloek, is in Jezus' vlees aan het kruis gespijkerd, doordat Hijzelf tot vloek en tot drager van de schuld werd. Aan het kruis heeft Jezus Christus de schuld van de mens volkomen betaald. Vergeving is er voor ieder die door het geloof deze betaling voor zijn persoonlijke schuld aanvaardt.”* Tot zover de Studiebijbel. Klopt het wat zij schrijven? Natuurlijk niet! De Studiebijbel maakt de Tora zelf tot een schuldbekentenis, maar dat kan helemaal niet, want de schuldbekentenis houdt juist het niet nakomen van de Tora in! Yeshua is dus niet aan het kruis genageld om de Tora uit ons leven te verwijderen, maar om de straf op Zich te nemen voor het overtreden daarvan! Dat is iets heel anders dan wat er in het commentaar van de Studiebijbel staat. De vorige keer hadden we een prachtige definitie gelezen van de zonde. Wat is zonde? De Leidse Vertaling schrijft: *“Ieder die zonde bedrijft overtreedt ook de Wet; want **de zonde is de wetsovertreding**”* (Ⓢ יוֹחָנָן Yochanan alef [1 Johannes] 3:4). Het overtreden van de Wet is dus de zonde. Heeft Yeshua de zonde weggehaald? Neen, want in hoofdstuk 1 vers 8 van hetzelfde Bijbelboek staat dat we liegen als we zeggen dat we geen zonde meer hebben. Leert de Bijbel ons, dat we dan maar de Wet moeten vergeten? Als er geen Wet meer is, dan kunnen we immers ook niet meer zondigen door de overtreding daarvan. Neen, want in Romeinen 2:12 en 13 schrijft Sha'ul: *“Allen, die zonder Wet gezondigd hebben, zullen ook*

zonder Wet verloren gaan; en allen, die onder de Wet gezondigd hebben, zullen door de Wet geoordeeld worden; want **niet de hoorders der Wet zijn rechtvaardig bij G'd, maar de daders der Wet zullen gerechtvaardigd worden.**"

Conclusie

Wij zien dus dat er in de grondtekst nergens staat dat Yeshua de Tora buiten werking gesteld heeft, maar de dogma's omtrent de wetsbepalingen die de omgang tussen Joden en heidenen binnen de Gemeente blokkeren. Door deze menselijke inzetten buiten werking te stellen heeft Yeshua de scheidingsmuur tussen de gelovige Israëlieten en de gelovigen uit de volken weggehaald en de twee één gemaakt. Jood en Griek zijn nu één in het Lichaam van Yeshua, maar dat betekent niet dat de Tora nu ook voor de Joden niet meer geldig zou zijn. Juist het tegenovergestelde is nu het geval, want als de Tora een altoosdurende, dus eeuwige inzetting is voor de Israëlieten, dan is zij dit nu ook voor de heidenen, want er is geen onderscheid meer tussen Jood en Griek schrijft Sha'ul. Weet u, veel christenen hebben er tegenwoordig geen enkel probleem mee dat ook in hun eigen kerk Joodse medegelovigen zich aan de spijswetten en andere Tora-voorschriften houden, zolang ze maar niet zeggen dat zij dat ook moeten doen, want wij leven immers in een samenleving waarin men iedereen in zijn waarde laat. Dat er hierdoor echter weer onderscheid gemaakt wordt tussen Jood en Griek en de tussenmuur daarmee weer wordt opgetrokken die Yeshua heeft weggehaald, ontgaat hen helaas. Laten wij dus uit deze lessen leren en niet de fout maken klakkeloos aan te nemen dat G'd aan Petrus getoond zou hebben dat Hij Zijn eigen voedselwetten zou hebben ingetrokken. In tegenstelling tot de meeste theologen realiseerde Kefa [Petrus] zich wel wat de ware betekenis van het visioen was en hij zei daarom in vers 34 en 35: **"Inderdaad bemerk ik, dat er bij G'd geen aanneming des persoons is, maar onder elk volk is wie Hem vereert en gerechtigheid werkt, Hem welgevallig."** Inderdaad, om Adonai welgevallig te zijn, moeten wij Hem vereren en **gerechtigheid** nastreven, want Yeshua heeft nadrukkelijk gezegd: **"Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnen gaan."** (מתתיהו Matityahu [Matthéüs] 5:20). Wat bedoelt Hij met gerechtigheid? David schreef: **"Al Uw geboden zijn gerechtigheid!"** (תְּדַלִּים Tehilim [Psalmen] 119:172). Bij deze geboden behoren ook de spijswetten die ons laten weten welke soorten vlees rein zijn en welke onrein, welke wij mogen eten en welke wij niet mogen eten! Ik wil derhalve deel 3 van deze bijbelstudie afsluiten met de laatste verzen van Psalm 119: **"Zij, die Uw Tora [Wet] liefhebben, hebben grote vrede, er is voor hen geen struikelblok. Op Uw heil (in het Hebreeuws staat hier: יְשׁוּעָתְךָ Yeshuat'cha) hoop ik, o Eeuwige, en Uw geboden doe ik. Mijn ziel onderhoudt Uw getuigenissen, ik heb ze hartelijk lief. Uw bevelen en Uw getuigenissen onderhoud ik, want al mijn wegen zijn voor U. Mijn geroep nadere voor Uw aanschijn, o Eeuwige; geef mij verstand naar Uw Woord. Mijn smeking kome voor Uw aanschijn, red mij naar Uw belofte. Mijn lippen zullen overvloeien van lof, want Gij zult mij Uw inzettingen leren. Mijn tong zal Uw Woord bezingen, want al Uw geboden zijn gerechtigheid. Uw hand zij mij ter hulpe, want Uw bevelen heb ik verkozen. Naar Uw heil (יְשׁוּעָה Yeshua) verlang ik, o Eeuwige, Uw Tora [Wet] is mijn verlustiging. Mijn ziel leve, en love U, mogen Uw verordeningen mij helpen. Ik heb gedwaald als een verloren schaap, zoek Uw knecht, want Uw geboden vergeet ik niet! - Den, disi lobi Yu Tora [Wét], abi bigi freide; noti no kan du den ogri. Adonai [Masra], mi de wakti a yepi fu Yu, én mi du den gebod fu Yu. Mi sili ori den Wortu fu Yu, én mi lobi den tumsi. Mi ben ori den gebod nanga den wortu fu Yu; bikasi Yu srefi de si ala mi pasi. Masra, meki a krei fu mi kon na Yu fesi, én gi mi ferstan, so leki Yu ben pramisi mi. Meki a dyeme fu mi kon na Yu fesi, én ferlusu mi, so leki Yu ben pramisi mi. Te Yu ben leri mi den gebod fu Yu, dan mi mofo no sa kaba fu preise Yu. Mi tongo sa taki nomo fu Yu Wortu, bikasi ala Yu gebod de leti! Meki Yu an asisteri mi, bikasi mi piki den gebod fu Yu. Masra, mi de krei fu a yepi fu Yu, a Tora [Wét] fu Yu de mi prisiri! Meki mi sili mu libi, fu preise Yu; meki a leti krutu fu Yu yepi mi! Mi de waka waka leki wan skapu, Yu mu suku Yu knekti, bikasi mi no ben fergiti den gebod fu Yu!"** (תְּדַלִּים Tehilim [Psalmen] 119:165-176).